

Ona hišni vse to pove in ji pravi, naj gre iz službe in naj nič ne terja plačila: kar bo povodni mož sam dal, naj vzame. Ko pa bo prišla na ta svet, naj pove njenim staršem, kaj morajo storiti, da bo rešena.

Hišna je res odpovedala službo. Povodni mož ji pravi:

»Hišo pometi!«

Pa jo je pometla.

»Kar si nametla, je tvoje plačilo!« ji je še rekel.

Hišna je pobrala smeti v ruto, in ko je prišla na ta svet, so se vse smeti spremenile v čisto zlato. Na domu svoje gospodarice pa je povedala, kaj morajo storiti, da bo hči rešena.

Čez leto in dan spet prosi žena povodnega moža, naj jo pusti, da bo obiskala starše. On pa pravi:

»Pojdi, a privezana boš na verigo, ki je ne bo nihče videl. Ko te bom prvič potegnil, jemaj že slovo; ko te bom v drugo, moraš biti že na sredi pota; ko te bom tretjič, pa moraš biti že pri meni!«

Žena gre, in ko pride k staršem, so bili le-ti prišli ravno od zadnje maše za njeno rešitev. Takoj so poslali po duhovnika in le-ta je začel moliti nad njo in jo blagoslavljal. Tedaj postane vidna veriga, na katero je bila privezana. Verigo so hitro odvezali in jo privezali za močan hrast. Tedaj potegne povodni mož za verigo tako močno, da je hrast izruval. Ko je v drugo potegnil, ga je pridrsal do srede poti, v tretje pa ga je potegnil do sebe globoko pod vodo. Takrat je zavpil:

»Nesrečna bodi, prekleta ženska!«

Ona pa gre po mestu in povprašuje pri mesarjih, če prihaja k njim po meso mož, ki ima vedno rokavice. Nobeden ni vedel zanj, šele na koncu mesta je dobila mesarja, h kateremu je hodil. Naročila mu je:

»Pripravite trto, na levico zvito, in kadar bo spet prišel, ga s tisto trto povežite in od tal vzdignite; kò bi ga ne vzdignili in bi se mogel dotakniti le kapljice vode, bi spet dobil tako moč, da bi vam ušel. Položite ga potem na voz in odpeljite kam daleč. Zato pa prejmete bogato plačilo.«

Res je pripravil mesar trte, zvite na levico, in ko je drugi teden prišel povodni mož v rokavicah po meso, ga je vzdignil od tal, zvezal s tisto trto in naložil na voz.

Peljali so ga nekam daleč, na Dunaj ali kam drugam — ne vem; samo to vem, da je v vsako žensko, ki ga je pogledala, pljunil.

Od divjega moža

Dražgošani so hodili v Jelovico delat drva, s sabo so pa jemali kruha pa mleka. A vsak dan jim je divji mož vse snedel. To je trpelo tako dolgo, dokler niso ugotovili, kdo jim jemlje hrano. Potlej so prinesli s seboj žganja in vina in to skupaj zmešali ter nastavili divjemu možu.

Divji mož je prišel, popil tisto mešanico, se upijanil in zaspal. Dražgošani so ga tako zlahka dobili in zaprli. Tedaj jim je povedal od tiste železne rude, ki jo še zdaj kopljejo v Jelovici. Dobra ruda!

Potlej so ga pa spustili. Ko so ga spustili, je dejal:

»Imeli ste ga ptička v pesteh, pa ste ga spustili. Ko bi ga spustili ne bili, bi vam bil še povedal, čemu je žica sredi orehovega jedra.«